

κρυμμένο πρόσωπό του και μὰς πάρη τὸ παράπονο.

Κ' ἔφυγε ὁ πατέρας μας μετὰ τὸ καράβι του στὴ Μαύρην Θάλασσαν καὶ ἡμεῖς τὰ πέντε μαυροφορεμένα ἀδέρφια, καὶ ἐγὼ ὁ μεγάλος— δεκατριῶν χρονῶν— ἀπ' ὅλους πρὸς πολὺ, σὰν τὰ μάτια μας κοιτάζαμε καὶ χαϊδέδαμε τὸ Γιώργο μας, τοῦ Χάρου τὸ παιδί.

Περνοῦσε ἔτσι ὁ χειμῶνας ὁ βαρὺς καὶ ὁ Γιώργος μας πότε καλῆτερα, πότε χειρότερα, σιγανομαραινότανε τὰδερφάκι μας. Ἕνα βραδινὸ ἤσυχο σὰν ἀγγελούδι κοιμήθηκε ἀπὸ νωρὶς· καὶ τὰλλα ἀδέρφια μου δὲν ἀργήσανε νὰ πλαγιάσουν· ἐγὼ πρὶν νὰ ἡσυχάσω, ἐπῆγα στὸ κρεββατάκι του νὰ τὸν φιλήσω. Θυμᾶμαι πὼς δὲ μοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ποῦ ἔδινε κομπιασμένη καὶ στενάζωρη· εἶμουν μικρὸς, δὲν ἤξερα πὼς πεθαίνουν· καὶ δὲ γνώριζα τοῦ θανάτου τὸ πρόσωπο· τὸν φίλησα καὶ πλαγιάσα ἡσυχος. Τὴν αὐγὴν στὸ γλυκοξύπνημα ἔτσι ἄθελα τὸν συλλογίστηκα· ὅλη τὴ νύχτα ἄχνη δὲν ἔδραλε τὸ πουλάκι μου· τί ἡσυχὰ ποῦ κοιμᾶται; ἔλεγα μονάχος μου, δόξα σοι ὁ Θεός, αὐτὲς τίς ἡμέρες εἶναι καλῆτερα, καὶ πόση χαρὰ θὰ τῷχε ὁ καημένος ὁ πατέρας σὰν ἔρθῃ... Τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι θαμπόφεγγε ἄχνό· ἔξφνου κάποιος εἰκότισμά μας μοῦ φάνηκε πὼς ἔτριξε· ξαφνιάστηκα, μὰ ἡ ἡρεμία ποῦ ξαναδασίλεψε μοῦδωσε θάρρος καὶ μ' ἔκανε καὶ ἐνόμισα πὼς δὲν ἄκουσα τίποτα... Τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι θαμπόφεγγε ἄχνό· ἡ φλογούλα του καθὼς τρεμόσβυνε θαρρεῖς καὶ ἔπαιρνε τὴ μορφή τοῦ Γιώργου μας· σηκώθηκα σὰν ἀπ' ὄνειρο πῆγα κοντὰ στὸ κρεββατάκι του καὶ ἔγειρα νὰ τὸν ἰδῶ... ὁ Γιώργος μας χαμογελοῦσε· εἶμουν μικρὸς καὶ δὲ γνώριζα τοῦ θανάτου τὸ πρόσωπο· Γιώργε! ψιθύρισα σιγανὰ... ὁ Γιώργος χαμογελοῦσε, στοχάστηκα, νὰ εἶτανα ξύπνιος καὶ πὼς τόκανε ἐπίτηδες καὶ δὲ μ' ἀπαντοῦσε, Γιώργε!... ξαναφώναξα δυνατύτερα καὶ ἔσκυψα καὶ τὸν φίλησα... ὁ Γιώργος ἔλσένα χαμογελοῦσε· ξαφνιάστηκα γιὰ τὰργοξύπνημά του, καὶ σὰν ἀστραπὴ ἔλαμψε στήν παιδικιά του ψυχὴ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐφοβήθηκα φοβήθηκα τὸ Γιώργο μας, ποῦ τόσο ἔλοι μας ὁ ἕνας περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀγαπούσαμε, καὶ ποῦ χαμογελοῦσε.

Τρομασμένος συλλογίστηκα νὰ μὴν ξυπνήσω τὰλλα τὰδέρφια μου καὶ ἰδοῦνε τοῦ Γιώργου μας τὸ χαμόγελο καὶ τρομάξουνε. Ντύθηκα, ἄνοιξα τὴ πόρτα καὶ ἐδῶκα· οἱ δρόμοι ἔρημοι· εἶτανε γιομάτοι χιόνια· εἶδα ἕνα δυὸ γνώριμους ποῦ πηγαίνανε ἀξενιαστοί, πρωῒνοι· στὴ δουλειά τους· ποῦ νὰ ξέρανε πὼς ὁ Γιώργος μας χαμογελοῦσε· κάτω σκυλιὰ στὴ γειτονιά βαβίζανε λυπητερά. Πῆγα ξύπνησα ἕνα θεῖο μου—ὁ Θεὸς σχωρέστενε—ποῦ καθόντανε κον-

τὰ μας, καὶ σὲ λίγο ἄμα ἦρθε σπῖτι μας, ἔλοι μας καὶ ὅλη ἡ γειτονιά ἔμαθε πὼς ὁ Γιώργος μας χαμογελοῦσε.

Τ' ἀπομεσήμερο ἦρθανε οἱ παπᾶδες τὸν πῆραν καὶ τὸν βάλλανε νὰ κοιμηθῇ μέσα στὸ χῶμα· ἐχιδνίσε δυνατὰ· τὸ δειλινὸ ξαναπέρασα ἀπὸ τὸ κοιμητήρι τὸ ἴδιο· πάλλευκο τὸ χιόνι· εἶχε σκεπᾶσει· τὸ χῶμα ποῦ εἶτανε λίγο φουσκωτὸ στὸ μέρος ποῦ τὸν θάψανε· ἕνα νυχτοπούλι ἦρθε καὶ ἐκάθισε στὸ Σταυρὸ τοῦ ἀπάνω καὶ ἐφοβήθηκα· ἔφυγα καὶ δὲν ἐγύρισα νὰ ξαναθῶ πίσω μου. Ἀχ πὼς θὰ φοβᾶται ὁ Γιώργος μας τὸ νυχτοπούλι, συλλογιζόμουν· ὅσο ἔφευγα.

Ἐγράψαμε τοῦ πατέρα μας στὴν Πόλιν ποῦ εἶτανε τὸ καράβι· εἶτανε ὁμως φευγάτος καὶ δὲν ἔλαβε τὸ γράμμα μας.

Μιὰν αὐγὴν ὅτι μάκρυνα ἀπὸ τὸ σπῖτι πενήντα βήματα, μετὰ ξάφνιασε ὁ πατέρας μας, δὲν ἐπρόφτασα νὰ τοῦ εἰπῶ «καλῶς ὦρισε» μ' ἀγκάλιασε, μετὰ φίλησε καὶ πρώτη του ἐρώτηση.

— Καλὰ εἶναι ὁ Γιώργος μας; Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ τίποτα, πὼς νὰ τοῦ εἰπῶ πὼς ὁ Γιώργος μας... τοῦ πατέρα μου τὰ μάτια βουρκώσανε.

— Πᾶει ὁ Γιώργος μας, παιδί μου, ψιθύρισε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της· ἔγυρε μ' ἀγκάλιασε ἐμένα σφιχτά, δυνατὰ, παρᾶξενά καὶ μετὰ φίλησε δυὸ τρεῖς φορές παρὰπάνου...

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ βράδυ, στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου», ὁ κ. Στέφανος Ραμῆς μίλησε μπροστὰ πρὸς διαλεχτὸ ἀκροατήριον ἀπὸ κυρίες καὶ κύριους, γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ Ὁμίλου, ἀγγιζοντας πάντοι στὴν κοινὴν τοῦ καὶ διάφορα παιδαγωγικὰ, γλωσσολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ζητήματα.

Ἡ μελέτη τοῦ «Κριτικοῦ τοῦ Νοῦμα» γιὰ τὴν «Φλογέρα τοῦ Βασιλέως» ἔμεινε γιὰ τὸ πᾶν τοῦ ἑξῆς ἄλλης Κερικαῆς.

Ὁ Παλαμάς ποῦ τὴν διάβασε χειρόγραφον εἶπε: «Ἄν ὑποθέσῃ πὼς τὸ ποίημα δὲν εἶναι δικό μου καὶ ἡ κριτικὴ αὐτὴ δὲν εἶναι γραμμένη γιὰ ἔργον μου, μπορῶ νὰ πῶ ἀδυστοχῶ πὼς τὴ θαυμάζω γιὰτὶ ἀναλύει καὶ ἐξηγεῖ πιστὰ τὸ ποίημα καὶ ἀξιῇ τὸ βαρὺ ὄνομα της Κριτικῆς».

ΣΩΤΗΡΙΗ ΣΚΙΠΗ

ΕΦΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

Ἡ Μεγάλη Αἴθα, φρ. 3. Κάλβειν μέτρα, φρ. 2.— Ἄγια-Βαρθάρα, φρ. 2.— Ἡ Νύχτα τῆς Προτομαγιάς, φρ. 2.— Ὁ Ἀπέθαντος, φρ. 3.— Θεάτρο καὶ Πρῶτα, φρ. 2.— Τρόπαια στὴν Τρικυμία, φρ. 2.— Οἱ Τσιγγανόθεοι, φρ. 2.

Η ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΦΡ. 15.

PARIS—18, rue du Val-de-Grâce.